Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prednesené 2. apríla 2020[1]

Vec C-264/19

Constantin Film Verleih GmbH
proti
YouTube LLC,
Google Inc.

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Platforma na zdieľanie videí na internete – YouTube – Sprístupnenie filmu na internete bez súhlasu nositeľa práv – Žaloba týkajúca sa porušenia práva duševného vlastníctva – Smernica 2004/48/ES – Článok 8 – Právo nositeľa práv na informácie – Článok 8 ods. 2 písm. a) – Pojem ‚mená a adresy' – Rozsah – Elektronická adresa, IP adresa a telefónne číslo – Vylúčenie"

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v rámci sporu medzi Constantin Film Verleih GmbH, spoločnosťou na distribúciu filmov so sídlom v Nemecku, na jednej strane, a spoločnosťou YouTube LLC a jej materskou spoločnosťou Google Inc., obe so sídlom v Spojených štátoch amerických, na druhej strane.

2. Tento spor sa týka odmietnutia zo strany spoločností YouTube a Google poskytnúť určité informácie požadované spoločnosťou Constantin Film Verleih, ktoré sa týkajú používateľov, ktorí sprístupnili na internete viacero filmov v rozpore s výhradnými právami na ich využívanie, ktorých nositeľom je Constantin Film Verleih. Konkrétne, posledná uvedená spoločnosť požaduje od spoločností YouTube a Google, aby jej poskytli e-mailové adresy, telefónne čísla, ako aj IP adresy, ktoré títo užívatelia používajú.

3. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) sa v podstate pýta, či sa na také informácie vzťahuje článok 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48/ES[2], na základe ktorého môžu príslušné súdne orgány nariadiť poskytnutie informácií o „men[ách] a adres[ách]" určitých kategórií osôb, ktoré majú vzťah k tovarom alebo službám porušujúcim právo duševného vlastníctva.

4. Z dôvodov, ktoré uvediem ďalej v týchto návrhoch, som presvedčený o tom, že pojem „mená a adresy" obsiahnutý v článku 8 ods. 2 smernice písm. a) 2004/48 nezahŕňa žiadnu z vyššie uvedených informácií.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

II. Právny rámec

A. Právo Únie

5. Odôvodnenia 2, 10 a 32 smernice 2004/48 znejú takto:

„(2) Ochrana duševného vlastníctva by mala umožňovať vynálezcovi alebo tvorcovi čerpať oprávnený zisk zo svojho vynálezu alebo výtvoru. Mala by tiež umožňovať čo najrozsiahlejšie rozšírenie diel, myšlienok a nového know-how. Zároveň by nemala brániť slobode vyjadrovania, voľnému pohybu informácií alebo ochrane osobných údajov, a to aj na internete.

…

(10) Cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu.

…

(32) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznávané najmä v Charte základných práv Európskej únie [3]. Táto smernica predovšetkým usiluje o úplné rešpektovanie duševného vlastníctva v súlade s článkom 17 ods. 2 uvedenej charty.“

6. Článok 2 tejto smernice s názvom „Rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 a odseku 3 písm. a) stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté prípadné prostriedky, ktoré sú ustanovené v právnych predpisoch [Únie] alebo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktoré sú priaznivejšie pre vlastníkov práv, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené touto smernicou sa uplatňujú v súlade s článkom 3 na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom [Únie] a/alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu.

…

3. Touto smernicou nie sú dotknuté:

a) ustanovenia [Únie] upravujúce hmotnoprávne predpisy o duševnom vlastníctve, smernica 95/46/ES ….“

7. Článok 8 smernice 2004/48, nazvaný „Právo na informácie“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak:

a) sa zistí, že má v držbe taký tovar v komerčnom rozsahu;

b) sa zistí, že využíva také služby v komerčnom rozsahu;

c) sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv;

3 Ďalej len „Charta“.

alebo

d) ak osoba uvedená v písmene a), b) alebo c) uviedla, že sa zúčastnil na produkcii, výrobe alebo distribúcii takéhoto tovaru alebo poskytovaní takýchto služieb.

2. Informácie uvedené v odseku 2 musia, ak je to potrebné, obsahovať:

a) mená a adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a malopredajcov;

b) informácie o vyprodukovaných, vyrobených, dodaných, obdržaných alebo objednaných množstvách, ako aj cenu príslušného tovaru alebo služieb.

3. Odseky 1 a 2 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré:

a) udeľujú vlastníkovi práv právo dostať podrobnejšie informácie;

b) upravujú využívanie informácií oznámených v súlade s týmto článkom v občianskom alebo trestnom konaní;

c) upravujú zodpovednosť za zneužívanie práva na informácie;

d) dávajú možnosť odmietnuť poskytnutie informácií, ktoré by prinútili osobu uvedenú v odseku 1 priznať svoju vlastnú účasť alebo účasť jej blízkych príbuzných na porušení práva duševného vlastníctva;

alebo

e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.“

B. Nemecké právo

8. Podľa § 101 ods. 1 prvej vety Urheberrechtsgesetz (zákon o autorskom práve, ďalej len „UrhG“) môže poškodená osoba žiadať od osoby, ktorá v komerčnom rozsahu porušuje autorské právo alebo iné právo chránené týmto zákonom, aby bezodkladne poskytla informácie o pôvode a distribučnom kanáli rozmnoženín porušujúcich autorské právo alebo iných výrobkov.

9. V prípade zjavného porušenia, bez toho, aby bol dotknutý §101 ods. 1 UrhG, možno toto právo na informácie podľa § 101 ods. 2, prvej vety, bodu 3 UrhG uplatniť aj voči osobe, ktorá v komerčnom rozsahu poskytovala služby využívané na výkon činností porušujúcich autorské právo.

10. Osoba, ktorá je povinná poskytnúť informácie, musí podľa § 101 ods. 3, bodu 1 UrhG uviesť mená a adresy výrobcov, dodávateľov a iných predchádzajúcich držiteľov rozmnoženín alebo iných výrobkov, používateľov služieb, ako aj zamýšľaných veľkoobchodníkov a maloobchodníkov.

III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

11. Constantin Film Verleih je spoločnosť na distribúciu filmov so sídlom v Nemecku.

12. YouTube, spoločnosť so sídlom v Spojených štátoch amerických, ktorú ovláda Google, prevádzkuje internetovú platformu rovnakého názvu.

13. Constantin Film Verleih má v Nemecku výlučné práva na využívanie filmových diel „Parker“ a „Scary Movie 5“.

14. Medzi júnom 2013 a septembrom 2014 boli tieto dve diela sprístupnené na internete na platforme „YouTube“ bez súhlasu spoločnosti Constantin Film Verleih. Dňa 29. júna 2013 bolo filmové dielo „Parker“ sprístupnené na internete v celom rozsahu a v nemčine pod menom užívateľa „N1“. Až do zablokovania, ku ktorému došlo 14. augusta 2013, bolo filmové dielo prehraté viac ako 45 000-krát. V septembri 2013 bolo filmové dielo „Scary Movie 5“ sprístupnené na internete v celom rozsahu pod menom užívateľa „N2“. Až do zablokovania, ku ktorému došlo 29. októbra 2013, bolo filmové dielo prehraté viac ako 6 000-krát. Dňa 10. septembra 2014 bola ďalšia rozmnoženina tohto druhého diela sprístupnená na internete pod menom používateľa „N3“. Až do zablokovania, ku ktorému došlo 21. septembra 2014, bolo filmové dielo prehraté viac ako 4 700-krát.

15. Constantin Film Verleih požadovala od spoločností YouTube a Google súbor informácií týkajúcich sa každého z používateľov, ktorí tieto diela sprístupnili na internete.

16. Vnútroštátny súd skonštatoval, že podmienky práva na informácie boli splnené. V dôsledku toho je rozsah sporu vo veci samej obmedzený na obsah informácií, ktoré majú poskytnúť YouTube a/alebo Google spoločnosti Constantin Film Verleih. Tento spor sa týka konkrétne týchto informácií:

– e-mailová adresa užívateľa,

– telefónne číslo užívateľa,

– IP adresa, ktorú užívateľ používa na sprístupňovanie sporných súborov na internete s presným okamihom tohto sprístupnenia, a

– IP adresa, ktorú užívateľ naposledy použil na prístup k svojmu účtu Google/YouTube, s presným okamihom tohto prístupu.

17. V konaní na prvej inštancii Landgericht Frankfurt am Main (Regionálny súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) žiadosť spoločnosti Constantin Film Verleih, ktorou sa domáhala poskytnutia uvedených informácií, zamietol.

18. V odvolacom konaní Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Vyšší krajinský súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) uložil spoločnostiam YouTube a Google povinnosť poskytnúť e-mailové adresy dotknutých užívateľov, pričom vo zvyšnej časti návrh spoločnosti Constantin Film Verleih zamietol.

19. Opravným prostriedkom „Revision“ podaným na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) Constantin Film Verleih navrhla, aby bola spoločnostiam YouTube a Google uložená povinnosť poskytnúť jej všetky vyššie uvedené informácie, vrátane telefónnych čísel a IP adries užívateľov. Vlastným opravným prostriedkom „Revision“ YouTube a Google navrhli, aby súd návrh spoločnosti Constantin Film Verleih v celom rozsahu zamietol, a to aj v rozsahu, v akom sa týka e-mailových adries užívateľov.

20. Keďže skonštatoval, že rozhodnutie o oboch opravných prostriedkoch „Revision“ závisí od výkladu pojmu „adresa“ uvedeného v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48, Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Zahŕňajú adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a maloobchodných predajcov, uvedené v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice [2004/48], na ktoré sa eventuálne vzťahujú informácie podľa článku 8 ods. 1 [tejto] smernice, aj

a) e-mailové adresy užívateľov služieb a/alebo

b) telefónne čísla užívateľov služieb a/alebo

c) IP adresy užívateľov služieb, ktoré použili pri nahraní nelegálnych súborov spolu s presným časom uloženia?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku písm. c):

Zahŕňa informácia, ktorá sa má poskytnúť podľa článku 8 ods. 2 písm. a) [uvedenej] smernice, aj IP adresu, ktorú užívateľ, ktorý predtým nahral nelegálne súbory, naposledy použil na prístup ku svojmu užívateľskému účtu Google/YouTube, spolu s presným časom nahratia bez ohľadu na to, či pri tomto poslednom prístupe došlo k porušeniam práva [duševného vlastníctva]?“

21. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol zaregistrovaný v kancelárii Súdneho dvora 29. marca 2019.

22. Constantin Film Verleih, YouTube a Google, ako aj Európska komisia predložili svoje písomné pripomienky.

23. Zástupcovia spoločností Constantin Film Verleih, YouTube a Google, ako aj Európskej komisie predniesli svoje pripomienky na pojednávaní 12. februára 2020.

IV. Analýza

24. Podľa článku 8 smernice 2004/48 sú členské štáty povinné vo svojich právnych poriadkoch zaviesť pre príslušné súdne orgány oprávnenie nariadiť poskytnutie určitých informácií v rámci konania o porušení práva duševného vlastníctva.

25. Vnútroštátny súd sa teda svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, Súdneho dvora pýta, či sa má článok 8 ods. 2 písm. a) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že členské štáty sú povinné zabezpečiť pre príslušné súdne orgány možnosť nariadiť, pokiaľ ide o užívateľa, ktorý na internete sprístupnil súbory porušujúce právo duševného vlastníctva, poskytnutie e-mailovej adresy, telefónneho čísla, IP adresy používanej na sprístupnenie týchto súborov, ako aj IP adresy použitej pri poslednom prístupe na účet užívateľa.

26. YouTube a Komisia navrhujú odpovedať na tieto otázky záporne, na rozdiel od spoločnsti Constantin Film Verleih.

27. V súlade so stanoviskom spoločností YouTube a Google, ako aj Komisie a z dôvodov vysvetlených nižšie zastávam názor, že toto ustanovenie sa netýka žiadnej z informácií uvedených v prejudiciálnych otázkach.

28. Na začiatok uvádzam, že článok 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 neobsahuje nijaký odkaz na právo členských štátov. V dôsledku toho a podľa ustálenej judikatúry predstavuje pojem „mená a adresy“ pojem práva Únie, ktorý sa má vykladať autonómne a jednotne.[4]

4 Pozri, pokiaľ ide o pojem „primeran[ej] náhrad[y]“ použitý v článku 9 ods. 7 smernice 2004/48, rozsudok z 12. septembra 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, bod 40). Pozri tiež, stále v oblasti duševného vlastníctva, rozsudky z 22. júna 2016, Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:467, bod 45), ako aj z 27. septembra 2017, Nintendo (C-24/16 a C-25/16, EU:C:2017:724, body 70 a 94).

29. Okrem toho pojem „mená a adresy“ nie je v smernici 2004/48 definovaný. Stále podľa ustálenej judikatúry, význam a pôsobnosť pojmov, pre ktoré právo Únie nemá definíciu, sa musí zistiť podľa ich obvyklého významu v bežnom jazyku, pričom sa zároveň zohľadnia súvislosti, v ktorých sa používajú, ako aj účel sledovaný právnou úpravou, v ktorej sa nachádzajú. [5]

30. *Obvyklý zmysel v bežnom jazyku* teda musí byť východiskovým bodom v procese výkladu pojmu „mená a adresy“, ktorý je použitý v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48. Niet pochýb o tom, že v bežnom jazyku označuje pojem „adresa“ osoby, na ktorý sa konkrétne pýta vnútroštátny súd, len poštovú adresu, ako to správne uviedli YouTube a Google. [6] Tento výklad potvrdzuje definícia tohto pojmu v slovníku Francúzskej akadémie, konkrétne „označenie *miesta* [7], kde možno niekoho nájsť“.

31. Pokiaľ ide o telefónne číslo, čo je druhá informácia, ktorej sa týkajú prejudiciálne otázky, nepovažujem za potrebné podrobne analyzovať skutočnosť, že táto informácia nespadá pod pojem „mená a adresy“ osôb uvedený v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48, či už v bežnom jazyku, alebo v akomkoľvek inom kontexte. [8]

32. Situácia dvoch ďalších informácií uvedených v týchto otázkach, konkrétne e-mailovej adresy a IP adresy, si zaslúži väčšiu pozornosť.

33. Ako som práve uviedol, v bežnom jazyku, ktorý je východiskovým bodom procesu výkladu, poukazuje pojem „adresa“ len na poštovú adresu. Tento pojem, pokiaľ sa používa bez ďalšieho spresnenia, sa teda nevzťahuje na emailovú adresu alebo IP adresu.

34. To platí o to viac v kontexte, ktorý by som označil ako „všeobecný“, teda taký, ktorý prekračuje úzky rámec internetu, ako je to v prípade článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48.

35. Tento výklad potvrdzuje preskúmanie ďalších legislatívnych textov Únie, ktoré sa týkajú e-mailovej adresy alebo IP adresy. Keď mal totiž normotvorca Únie v úmysle odkázať na e-mailovú adresu [9] alebo IP adresu [10], výslovne to urobil tak, že doplnil pojem „adresa“, ako to zdôraznila YouTube. Podľa mojich vedomostí neexistuje žiaden príklad právneho predpisu Únie, v ktorom by sa pojmy „mená a adresy“ použité samostatne a vo všeobecnom kontexte týkali telefónneho čísla, IP adresy alebo e-mailovej adresy.

5 Pozri najmä rozsudky z 31. januára 2013, McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43, bod 28); zo 6. septembra 2018, Kreyenhop Netherlands Kluge (C-471/17, EU:C:2018:681, bod 39), ako aj z 12. septembra 2019, Bayer Pharma (C-688/17, EU:C:2019:722, bod 41).

6 V jednotlivých jazykových verziách tohto ustanovenia, ktoré sa všetky týkajú pojmu adresa, som nenašiel žiadne nezrovnalosti: ako príklad pozri „adresse“ v dánskej verzii, „adress“ vo švédskej verzii, „adres“ v holandskej verzii, „Adressen“ v nemeckej verzii, „addresses“ v anglickej verzii, „adresele“ v rumunskej verzii, „indirizzo“ v talianskej verzii, „endereços“ v portugalskej verzii a „direcciones“ v španielskej verzii.

7 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

8 Skutočnosť, ktorú uviedla Constantin Film Verleih, a to že telefónne číslo môže mať funkciu „smerovacej adresy“ na účely prenosu dát, najmä v rámci telefonických hovorov alebo aplikácií, ktoré používajú telefónne číslo, ako je napríklad WhatsApp, toto moje presvedčenie nespochybňuje. Pojem „mená a adresy“ *osôb*, ako je uvedený v článku 8 smernice 2004/48 zjavne nemá žiaden vzťah k funkčnému miestu určenia toku dát, bez ohľadu na skutočnosť, že toto miesto by bolo možné označiť ako „smerovaciu adresu“.

9 Pokiaľ ide o e-mailovú alebo „elektronickú“ adresu, pozri najmä článok 88 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 284, 2009, p. 1); článok 14 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 524/2013 z 21. mája 2013 o riešení spotrebiteľských sporov online, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 2006/2004 a smernica 2009/22/ES (nariadenie o riešení spotrebiteľských sporov online) (Ú. v. EÚ L 165, 2013, s. 1); článok 54 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/24/EÚ z 26. februára 2014 o verejnom obstarávaní a o zrušení smernice 2004/18/ES (Ú. v. EÚ L 94, 2014, s. 65), ako aj článok 45 ods. 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2366 z 25. novembra 2015 o platobných službách na vnútornom trhu, ktorou sa menia smernice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EÚ a nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 a ktorou sa zrušuje smernica 2007/64/ES (Ú. v. EÚ L 337, 2015, s. 35).

10 Pokiaľ ide o IP adresu, pozri najmä článok 10 ods. 1 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 2014, s. 1); článok 5 ods. 1 písm. k) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1128 zo 14. júna 2017 o cezhraničnej prenosnosti online obsahových služieb na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 168, 2017, s. 1); článok 17 ods. 8, článok 34 ods. 4 písm. j), ako aj článok 52 ods. 2 písm. g) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1240 z 12. septembra 2018, ktorým sa zriaďuje Európsky systém pre cestovné informácie a povolenia (ETIAS) a ktorým sa menia nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, (EÚ) č. 515/2014, (EÚ) 2016/399, (EÚ) 2016/1624 a (EÚ) 2017/2226 (Ú. v. EÚ L 236, 2018, s. 1).

36. V dôsledku toho z doslovného výkladu článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 vyplýva, že pojmy použité normotvorcom Únie, konkrétne pojmy „mená a adresy“, nezahŕňajú žiadnu z informácií uvedených v prejudiciálnych otázkach, ako to uviedli YouTube, Google, ako aj Komisia.

37. Tento výklad je potvrdený historickým výkladom predneseným Komisiou. Prípravné práce, ktoré viedli k prijatiu smernice 2004/48,[11] totiž neobsahujú žiaden, čo i len nepriamy dôkaz toho, že by sa pojem „adresa“ použitý v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 mal chápať tak, že sa týka nielen poštovej adresy, ale tiež e-mailovej adresy alebo IP adresy dotknutých osôb.

38. Komisia v tejto súvislosti vysvetlila, že normotvorca Únie nemal pri prijímaní tejto smernice v priebehu roku 2004 nikdy v úmysle zahrnúť modernejšie formy „adresy“, ako je napríklad e-mailová adresa alebo IP adresa.

39. Z historického výkladu teda vyplýva, že smernicu 2004/48 treba vykladať tak, že odkazuje len na obvyklý význam tohto pojmu, teda na poštovú adresu.

40. Z vyššie uvedeného vyplýva, že tak podľa doslovného, ako aj podľa historického výkladu článok 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 nezahŕňa e-mailovú adresu, telefónne číslo ani IP adresy používané osobami, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie.

41. Constantin Film Verleih proti tomuto výkladu namieta, pričom sa opiera o cieľ článku 8 smernice 2004/48, ako aj, všeobecnejšie, o cieľ sledovaný touto smernicou.

42. Podľa spoločnosti Constantin Film Verleih je cieľom článku 8 smernice 2004/48 umožniť nositeľovi práv duševného vlastníctva identifikovať osoby uvedené v tomto ustanovení. Bez ohľadu na jeho znenie teda treba odsek 2 tohto článku vykladať tak, že sa týka „všetkých informácií umožňujúcich identifikovať“ tieto osoby, pričom uvedené informácie môžu, podľa ich dostupnosti, zahŕňať telefónne číslo, e-mailovú adresu, IP adresu alebo tiež údaje o bankovom spojení.

43. Podľa môjho názoru by prijatie tohto výkladu viedlo Súdny dvor k preformulovaniu tohto ustanovenia. Samozrejme chápem, že taký nositeľ práv, ako je Constantin Film Verleih, vyjadruje želanie napraviť smernicu 2004/48 tak, aby mu umožnila ľahšie identifikovať osoby, ktoré môžu porušovať jeho práva v osobitnom kontexte internetu. Taká zmena však nepatrí do právomoci Súdneho dvora, ale do právomoci normotvorcu Únie.

44. Pokiaľ by to mal v úmysle, normotvorca mohol do článku 8 ods. 2 smernice 2004/48 zahrnúť „všetky informácie umožňujúce identifikovať“ dotknuté osoby. Na pojednávaní Komisia zdôraznila, že normotvorca Únie sa výslovne rozhodol pristúpiť k minimálnej harmonizácii obmedzenej na mená a adresy bez toho, aby zahrnul ďalšie informácie umožňujúce identifikovať osobu, ako je napríklad telefónne číslo alebo číslo sociálneho zabezpečenia.

45. Spresňujem, že „dynamický“ alebo teleologický výklad tohto ustanovenia, ku ktorému vyzýva Constantin Film Verleih, treba v takom kontexte vylúčiť. Pojmy použité v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 totiž nedávajú dostatočný priestor umožňujúci výklad s cieľom zahrnúť informácie uvedené v prejudiciálnych otázkach.

11 Pozri najmä návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o opatreniach a postupoch na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva z 30. januára 2003 [KOM(2003) 46 v konečnom znení], ako aj stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru z 29. októbra 2003 (Ú. v. EÚ C 32, 2004, s. 15) a správu Európskeho parlamentu z 5. decembra 2003 (A5-0468/2003) k tomuto návrhu. Návrh smernice neobsahuje žiadne vysvetlenie, pokiaľ ide o zmysel, ktorý treba dať výrazom „mená a adresy“. Okrem toho Parlament nenavrhol zmenu, pokiaľ ide o znenie budúceho článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48.

46. V tejto súvislosti bezvýhradne súhlasím s odôvodnením, ktoré uviedol generálny advokát Bobek v bodoch 33 až 35, 38 a 39 svojich návrhov vo veci Komisia/Nemecko. V súlade so zákazom výkladu *contra legem* a so zásadou deľby moci je možnosť dynamického alebo teleologického výkladu otvorená len vtedy, keď „*musí byť možné* znenie samotného ustanovenia vykladať rôznymi spôsobmi, čo predstavuje určitý stupeň nejasnosti a neurčitosti textu“ [12].

47. To však nie je prípad tejto veci. Ako som vysvetlil vyššie, doslovný a historický výklad vylučujú akúkoľvek nejednoznačnosť vo význame pojmov „mená a adresy“ použitých v článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48.

48. Constantin Film Verleih sa tiež, všeobecnejšie, dovoláva cieľov sledovaných smernicou 2004/48. Podľa môjho názoru táto argumentácia výklad vyššie uvedeného ustanovenia nemôže spochybniť, a to vzhľadom na neexistenciu akejkoľvek nejednoznačnosti v jeho znení. Uvedenú argumentáciu však ďalej pre úplnosť preskúmam.

49. Je pravda, že je nesporné, že cieľom tejto smernice je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany duševného vlastníctva na vnútornom trhu, ako to uvádzajú jej odôvodnenia 10 a 32, a to v súlade s článkom 17 ods. 2 Charty.

50. Takisto je nesporné, že výklad, ktorý navrhuje Constantin Film Verleih, by zvýšil úroveň ochrany duševného vlastníctva na vnútornom trhu.

51. Je však nevyhnutné mať na zreteli to, že smernica 2004/48, podobne ako každá právna úprava týkajúca sa duševného vlastníctva, [13] vytvára *rovnováhu* medzi na jednej strane záujmom nositeľov na ochrane ich práva duševného vlastníctva zakotvenej v článku 17 ods. 2 Charty a na druhej strane ochranou záujmov a základných práv používateľov chránených predmetov, ako aj ochranou verejného záujmu.

52. Ako Súdny dvor viackrát uviedol, ani z článku 17 ods. 2 Charty, ani z judikatúry Súdneho dvora nijako nevyplýva, že právo duševného vlastníctva zakotvené v tomto ustanovení by bolo nedotknuteľné, a teda že by podliehalo absolútnej ochrane. [14]

53. Článok 17 ods. 2 Charty teda nevyžaduje, aby boli použité všetky dostupné technické prostriedky, ktoré by majiteľovi pomohli identifikovať možných porušovateľov jeho práv bez toho, aby sa zohľadnilo znenie ustanovení smernice 2004/48.

54. Pokiaľ ide konkrétne o článok 8 tejto smernice, Súdny dvor už mal príležitosť v rozsudku Coty Germany spresniť, že cieľom tohto ustanovenia je zosúladiť dodržiavanie rôznych práv, najmä práva na informácie nositeľov práv duševného vlastníctva a práva na ochranu osobných údajov užívateľov. [15]

12 Návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bobek, vo veci Komisia/Nemecko (C-220/15, EU:C:2016:534, bod 34).

13 Pozri najmä rozsudky zo 16. februára 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, body 42 až 44); z 29. júla 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, bod 57); z 29. júla 2019, Pelham a i. (C-476/17, EU:C:2019:624, bod 32), ako aj z 29. júla 2019, Spiegel Online (C-516/17, EU:C:2019:625, bod 42).

14 Pozri najmä rozsudky z 29. januára 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, body 62 až 70); zo 16. februára 2012, SABAM (C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41); z 19. apríla 2012, Bonnier Audio a i. (C-461/10, EU:C:2012:219, bod 56); z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 26), ako aj z 29. júla 2019, Funke Medien NRW (C-469/17, EU:C:2019:623, bod 72).

15 Rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany (C-580/13, EU:C:2015:485, bod 28).

55. V kontexte konania vo veci samej možno predpokladať, že informácie požadované spoločnosťou Constantin Film Verleih predstavujú osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46/ES,[16] teraz článok 4 písm. a) nariadenia (EÚ) 2016/679,[17] pretože jej musia umožniť identifikáciu dotknutých osôb.[18]

56. Hoci z odôvodnenia 32 smernice 2004/48 vyplýva, že usiluje o úplné rešpektovanie duševného vlastníctva v súlade s článkom 17 ods. 2 Charty, zároveň z článku 2 ods. 3 písm. a) tejto smernice, ako aj z jej odôvodnenia 2 a 15 vyplýva, že ochrana duševného vlastníctva by nemala brániť najmä ochrane osobných údajov zaručenej v článku 8 Charty, takže uvedená smernica by najmä nemala mať vplyv na smernicu 95/46.[19]

57. V tejto súvislosti zdôrazňujem dôležitosť článku 8 ods. 3 písm. b) až e) smernice 2004/48, podľa ktorého sa tento článok uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia upravujúce alebo obmedzujúce právo na informácie nositeľa práv, a najmä ustanovenia upravujúce spracovanie osobných údajov.

58. V tomto kontexte zastávam názor, že Súdnemu dvoru neprináleží meniť obsah pojmov, ktoré normotvorca Únie použil v článku 8 ods. 2 smernice 2004/48, čo by malo za následok spochybnenie rovnováhy, ktorú si normotvorca želal dosiahnuť pri prijímaní tejto smernice a ktorej stanovenie patrí výlučne do jeho právomoci.[20]

59. Aby som doplnil vetu, ktorú som použil v bode 43 vyššie, prijatie výkladu navrhovaného spoločnosťou Constantin Film Verleih by znamenalo, že Súdny dvor by nielen preformuloval ustanovenie článku 8 ods. 2 smernice 2004/48, ale navyše by spochybnil, v prospech záujmov nositeľov práv duševného vlastníctva, rovnováhu zavedenú normotvorcom Únie.

60. Dodávam, že dynamický výklad, ktorý navrhuje Constantin Film Verleih, je tiež v rozpore so všeobecnou štruktúrou smernice 2004/48, ktorá je založená na minimálnej harmonizácii požadovanej normotvorcom Únie, ako to zdôraznila Komisia.

61. Táto inštitúcia totiž správne uvádza, že takýto dynamický výklad nie je v prejednávanej veci vhodný, keďže podľa článku 8 ods. 3 písm. a) tejto smernice normotvorca Únie výslovne stanovil možnosť, aby členské štáty reagovali na toto dynamické hľadisko tým, že priznajú nositeľom práv „právo dostať podrobnejšie informácie“.

62. Inými slovami, dynamický výklad tejto smernice súdom Únie s cieľom prispôsobiť ju novému správaniu, ku ktorému dochádza na internete, nie je nevyhnutný, keďže členské štáty majú právomoc prijať doplňujúce opatrenia týkajúce sa tohto správania.

16 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355). Podľa článku 2 písm. a) tejto smernice znamenajú „osobné údaje“ akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby.

17 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1).

18 Súdny dvor už mal príležitosť rozhodnúť, že IP adresa, dokonca ak by sa aj posudzovala izolovane, môže predstavovať osobný údaj. Pozri rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, bod 51), ako aj z 19. októbra 2016, Breyer (C-582/14, EU:C:2016:779, bod 49).

19 Rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany (C-580/13, EU:C:2015:485, body 31 až 33).

20 Pozri analogicky rozsudok z 15. septembra 2016, Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:689, body 69 až 71).

63. Pre úplnosť napokon poznamenávam, že na podporu výkladu, ktorý navrhuje Constantin Film Verleih, sa nemožno odvolávať na článok 47 dohody TRIPS [21], ktorý stanovuje jednoduchú možnosť stanoviť právo na informácie. [22]

64. Zo všetkých týchto dôvodov sa domnievam, že článok 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „mená a adresy“ uvedený v tomto ustanovení sa nevzťahuje, pokiaľ ide o používateľa, ktorý na internete sprístupnil súbory porušujúce právo duševného vlastníctva, na e-mailovú adresu, telefónne číslo, IP adresu používanú na sprístupnenie týchto súborov na internete alebo IP adresu použitú pri poslednom prístupe na užívateľský účet.

65. Členské štáty teda nie sú podľa tohto ustanovenia, v rámci konania týkajúceho sa porušenia práva duševného vlastníctva, povinné zaviesť pre príslušné súdne orgány oprávnenie nariadiť poskytnutie uvedených informácií.

V. Návrh

66. Vzhľadom na už vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), takto:

Článok 8 ods. 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „mená a adresy“ uvedený v tomto ustanovení sa nevzťahuje, pokiaľ ide o používateľa, ktorý na internete sprístupnil súbory porušujúce právo duševného vlastníctva, na e-mailovú adresu, telefónne číslo, IP adresu používanú na sprístupnenie týchto súborov na internete alebo IP adresu použitú pri poslednom prístupe na užívateľský účet.

Členské štáty teda nie sú podľa tohto ustanovenia, v rámci konania týkajúceho sa porušenia práva duševného vlastníctva, povinné zaviesť pre príslušné súdne orgány oprávnenie nariadiť poskytnutie uvedených informácií.

21 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá tvorí prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marakéši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80; ďalej len „dohoda TRIPS“). Podľa článku 47 tejto dohody s názvom „Právo na informácie“, „členovia môžu stanoviť, že súdne orgány budú mať právomoc nariadiť porušiteľovi, aby oznámil nositeľovi práv totožnosť tretích osôb zúčastnených na výrobe alebo na distribúcii porušujúceho tovaru alebo služieb, ako aj informácie o ich distribučnej sieti, ak by to nebolo v nepomere k závažnosti porušenia“.

22 V tom istom zmysle pozri rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 60). V každom prípade, aj keď je pravda, že právne texty Únie treba vykladať *v rozsahu, v akom je to možné*, vo svetle medzinárodného práva, najmä pokiaľ sa také texty týkajú vykonávania medzinárodnej zmluvy uzatvorenej Úniou (pozri najmä rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 35 a citovanú judikatúru), článok 47 dohody TRIPS nemôže umožniť Súdnemu dvoru odchýliť sa od jasného znenia článku 8 ods. 2 písm. a) smernice 2004/48.